

af Udvalget i det andet Thing opmærksom paa; men da jeg ser, at de ikke ere omtalte i Betænkningen, maa de vist være glemte. Under Nr. 4 i § 8 hedder det: "Skibe, der formedelt Modvind, Følgang, Søflade eller andet Ulykkestilfælde, for at bevare Ladningen eller for at søge Vinterhavn, ere indkomne her, dog haade for Indgaaende og for Udgaaende kun forsaauidt angaar Bestuvningen af det Gods, der igjen udføres med samme Skib, hvormed det er indkommet." Dette er meget rigtigt i almindelige Tilfælde; men der gives Tilfælde, hvor det vilde være uretfærdigt at holde sig dertil, f. Ex. i Abandonstilfælde, naar et Skib med Ladning paa Reisen bliver usjoddygtigt, og det viser sig i Havnen, at det ikke kan repareres uden ved saa overveiende Omkostninger, at Skibet ikke er Reparationerne værd. Rhederen kan da komme i det Tilfælde, at han ikke alene maa sørge for et andet Skib til at overføre Ladningen, men mifter hele sin Fragt og endda maa betale for øgede Afgifter for at faae Ladningen ført bort. Jeg har selv behandlet 2 saadanne Tilfælde. Jeg mener, at i saadanne Tilfælde bør der ikke beregnes Skibsafgift, selv om de samme Varer udgaa med det samme Skib. Hele Byrden falder paa det abandonnerede Skibs-Rhederi. Et andet Tilfælde er under Krigsforhold. Saa hænder det meget ofte, at venstabelige Nationers Skibe søge her ind i Nodhavn for at undgaa fjendtlige Krydsere, og naar der da er Sandsynlighed for, at Skibene maa opholde sig der længe, faae deres Førere Protester fra vedkommende Ladningseiere, hvort de gjøre dem ansvarlige for Opholdet og Afledelsen af Bestemmelserne i Certepartier og Konnossementer, og dette bevirkede fornemmelig under forrige Krig, at de Vaagjældende maatte sørge for, at Ladningerne omskiftedes og gik til England med neutrals, fremmede Skibe, som benyttede sig af Tilstanden til at opfrue Fragten i den Grad, at Rhederne ikke alene fik betydelig Tab i den Henseende, men tillige maatte bære alle Omkostningerne, der

fulgte af Omløsning og Indladning. Det fandt vel ikke Sted i vore egne Havne, men i flere svenske, idet man dengang, i Begyndelsen, da Skibene søgte Nodhavn, nærede Frygt for, at Danmark skulde blive draget ind i Krigen og saa tyede over til svenske Havne. Egnende Tilfælde kunne ofte indtræde i danske Havne, og det vilde da være ubilligt, at der kræves Skibsafgift, fordi den samme Ladning gaar med et andet Skib til sit Bestemmelsessted. Det er dette, jeg vil henstille til den ærede Ministers Overveelse; thi kan det ikke naas ad administrativt Veie, forekommer det mig, at det er tilraadeligt at optage Bestemmelse derom i Loven.

Fjord: Alle ere vistnok enige i, at Søfarten er en af de vigtigste Hovednæringsgrene, hvoraf Befolkningen i Danmark lever, og er man enig deri, forekommer det mig ogsaa at være klart, at man maa være enig i, at denne Næringsvei bør lattes saa meget som mulig; selvfølgelig vil det altsaa være rigtigt at nedsætte Skibsafgiften, i alt Fald for indenlandske Skibe. Jeg kan derfor som det ærede Medlem for Gro (Stenstrup) ikke Andet end beklage den Skikkelse, som Lovforslaget har faaet i det andet Thing. Jeg kan naturligvis være enig i ganske at ophæve Skibsafgiften for danske Skibe. Naar dette sker, vil det derved blive danske Skibe bedre muligt at nedsætte Fragterne lidt mere, end fremmede Skibe ere istand til. Derved ville altsaa danske Skibes Førere eller Rhedere kunne erholde en større Fragtart paa selve Danmark fra Udlandet, og flere danske Søfolk ville saaledes kunne finde Værested. Naar de fremmede Skibes Afgifter udgjøre over 50 pCt. af den Indtægt for Statskassen, der hidrører fra denne Kilde, saa tror jeg, at det slet ikke vil være nogen saa overordentlig stor Kunst paa anden Maade at bringe det tilveie, hvorved Indtægten formindskes ved at give Skibsafgiften fri for danske Skibe. Det bliver kun Noget over 100,000 Rd. Hvad der maasse